

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1204. Usque Ad Annum 1230

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118030

§. 19. Propagatio Fidei in Septentrione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66406](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66406)

Sæcul. XIII. quibusdam aliis etiam Principibus com-
 A.C. 1213. mune, atque *Religionis gladium* signifi-
 cat. *Melic-Adel* Ægypto & Syria do-
 minabatur, Cairi residens. In Epistola
 ad Albertum Patriarcham Papa solius
 Regis Hierosolymæ Joannis Briennii
 mentionem facit, nempe Maria Regina
 Conjuge ejus defuncta, a qua Regnum
 acceperat. Id enim ex literis, quas Pa-
 pa de hac re ad Patriarcham & Regem
 ante aliquot menses dederat, cognosci-
 mus.

§. XIX.

*Propagatio Fidei in Septen-
trione.*

15. ep. 14. Inter hæc Religio Christiana in Livo-
 nia & Regionibus adjacentibus pro-
 pagabatur. Anno superiore millesimo
 ducentesimo duodecimo, Innocentius
 Papa, comperto, quod Archiepiscopus
 Lundensis magno zelo ad convertendos
 illarum provinciarum Paganos operam
 dedisset, ei Legati sacræ Sedis potesta-
 tem contulit, & Archiepiscopo Upsa-
 liensi, ipsius Suffraganeis, ceterisque Da-
 niæ ac Sueciæ Prælatibus, præcepit, ut ei
 hac auctoritate munito parerent. Haud
 diu post Archiepiscopus Pontifici per-
 scripsit, quod in vincula conjici jussisset
 quemdam Falsarium, qui, se Legatum
 S. Se-

15. ep. 10.

S. Sedis mentitus, sapius munere Epi-
scopali fungi ausus fuisset. Rogabat er-
go Archiepiscopus Papam, ut quid de eo
decerni vellet, indicaret.

Sæcul. XIII.
A. C. 1213.

Respondit Papa: *Nullius omnino
voboris esse denunciabis, quacunque ab
hoc impostore acta sunt; ipsum vero car-
ceri perpetuo mancipa, ubi solo pane &
aqua vitam sustentet. In alios, quos cri-
mine falsi suspectos dicis, diligentissime
inquire, & quos convictos tenebis, se-
cundum normam Constitutionis, quam
de hac re edidimus, pœnas exige.* Hæc
Epistola vigesima prima Martii anno
millesimo ducentesimo decimo tertio
data est.

Christianus & Philippus Monachi Ci-
13. ep. 128.

stercienles fidem in Borussia cum qui-
busdam aliis Fratribus suis, accepta a
Pontifice licentia, prædicabant, & non
nullos ex Optimatum præcipuis illius
provinciae fonte Baptismi abluerant.
Quare Papa eos paternæ sollicitudine
Archiepiscopi Gnesnensis commendavit,
præcepitque; Monachorum istorum &
Neophytorum curam gereret, usque
dum, crescente in illis partibus Fidelium
numero, proprius Episcopus eis dari
posset. Huic Epistolæ dies quarta Se-
15. ep. 147.
prembri anno millesimo ducentesimo
decimo apposta. Quamvis vero Chri-
stiani & Philippi prædicatio uberes fru-
ctus

Sæcul XIII.
A.C. 1213.

ctus pareret, eos tamen Monachi Cistercienses, quorum Monasteria in illa regione erant, tanquam Acephalos spernebant, & hospitium ceteraque vitæ subsidia denegabant; quare non nulli ex his Operariis a proposito dimoti recesserant. Ergo Cisterciensium inhumanitate ad Papam delata, datis literis, Archiepiscopum Gnesnensem, cujus perspecta sibi erat prudentia, Missionarios examinare iussit, eosque per Epistolas Abbatibus sui Ordinis ac Fidelibus Pomeraniæ & Poloniæ commendare, quos sinceræ caritatis motu fidem annunciare novissent.

Hæc mense Augusto anno millesimo ducentesimo duodecimo acta. Eodem tempore Papa Principibus Poloniæ & Pomeraniæ scripsit, conquerens, quod eorum aliqui, ut primum inaudirent, quosdam Paganos in Borussia fidem & Baptismum suscepisse, conversis onera servilia injungerent, ipsorumque conditionem deteriorem, ac antea in Infidelitate fuisset, redderent; quæ res multos a consilio Religionem Christianam profitendi averteret. Hortatur Papahos Principes, ut Neophytos in fide infirmos lenius habeant, & Archiepiscopum Gnesnensem hujusmodi vexationes,

nes, adhibitis Censuris Ecclesiasticis, re-primere jubet (*). Sæcul. XIII.
A. C. 1213.

In Livonia cum Neophytorum in dies augetur numerus, Magister Militiæ Christi Rigæ, Equitum suorum aliquo Romam misso, anno millesimo ducentesimo undecimo, Papam rogavit; Episcopatum in ditionibus nuper in potestatem suam redactis conderet, quod tunc quidem concedi debere Innocentio Papæ non est visum. Sed, elapso exinde biennio, datis literis, Archiepiscopo Lundensi præcepit; cum Decano & Præposito Ecclesiæ suæ inquireret, an locorum spatium, aliave adjuncta, Episcopum postularent, & an suppetere facultates, quibus sustentaretur. Tum si ita videretur expedire, novam Cathedram Episcopalem, auctoritate Sacræ Sedis, erigerent, videlicet convocatis

(*) Aus diesem Abschnitte erhellet wiederum, wie aus unzähligen andern, daß die zur Mitternacht gelegene, so wohl deutsche als andere Länder, der christlichen Liebe und väterlichen Sorgfalt der römischen Kirche die Erkenntniß Jesu Christi zu danken haben, und daß es eine unleidentliche Unart und Undankbarkeit etlicher Protestanten sey, wenn sie so zänktlos und ohne alle Rücksicht wider die römische Päbste auch sehr oft wider die offenbare Billigkeit und Wahrheit daher schreiben.

sæcul. XIII.
A. C. 1213.

ep. 122.

ep. 128.

catis omnibus, quorum interesset, virum idoneum Episcopum eligi curarent. Hæc Epistola die undecima Octobris anno millesimo ducentesimo decimo tertio data. Simul his, Papa Equitibus Christi Conservatores Apostolicos Privilegiorum suorum adversus Episcopum Riganum, a quo sæpe vexabantur, dedit, ne longo itinere Romam confugere tenerentur. Post paucos exinde dies Papa literas commendatitias concessit Episcopo Estoniensi, nuper ordinato ab Episcopis Paderbornensi, Verdensi, Rarcebursensi & Rigano, ex quibus duo, nempe Paderbornensis & Verdensis, cum Episcopo Monasteriensi, eum in conversione Infidelium juncta opera adjuturi erant. Omnes Fideles Saxonie Papa hortatur, ut novo Episcopo suis facultatibus succurrant; necdum enim maturum videbatur, hujusmodi oblationes bonorum temporalium a Neophytis exigere. Archidiaconos quoque aliosque Præpositos Ecclesiasticos monet; ut prædicationis socios & pii operis adjutores ei non denegent. Quia vero Equites Christi, magis commodis propriis quam Fidei propagationi intenti, Episcopo Estonie subsidia subtrahebant, quin etiam in obeundo munere ponebant obstacula, invitum compulsuri, ut aliqua illius provincie parte cederet, id eis Pa-

pa acriter exprobrans, eosdem jubet E-
 piscopo omne auxilii genus, quod pos-
 sent, præstare, addita comminatione, se
 Ordinem ipsorum privilegiis, quibus au-
 daciores efficerentur, exuturum esse.
 Tum, quia post hominum memoriam
 Provincia Estoniensis nunquam Episcopo
 Metropolitano cuicumque subjecta fue-
 rat, Pontifex præcepit Episcopo; sine
 speciali S. Sedis mandato nulli se sub-
 mitteret, ac similia de hac re mandata ad
 Episcopum Riganum misit; quod istud
 negotium in Concilio Generali esset
 pertractandum.

§. XX.

Rex Arragoniæ Pontificem fallit.

Petrum Regem Arragoniæ, post victo-
 riam de Mauris reportatam, redeun-
 tem, Raimundus Comes Tolofanus, Af-
 finis ejus, adiit, & postquam retulisset,
 quanta passus esset a Crucigeris mili-
 tibus, conqueri cœpit, nolle Ecclesiam sa-
 tisfactionem ejus recipere, etsi omnia,
 quæcunque præciperet Papa, agere pa-
 rati. Quare denunciavit, quod Regis
 solius misericordiæ & pietati Comita-
 tum Tolofanum, subditos suos, Raimun-
 dum filium, & Eleonoram Conjugem,
 ejusdem Regis sororem, committat. Ipse
 carissimam sororem, & nepotem defen-
 deret, si vellet, aut si ferreis esset visce-
 ribus,

*Sup. n. II.**Innoc. XV.**ep. 212.*